

Istoria noastră recentă este plină de dezamăgiri și întâmplări neelucidate, de parcă nu am fi fost contemporani cu ele, ci s-ar fi petrecut în perioada de adolescență a omenirii. Intervalul în care s-au produs evenimentele este de doar 26 de ani, adică un nimic pentru istorie, dar iată că nimeni nu poate desluși adevărul de minciună și realitate de ficțiune. Sunt adevăruri bine păzite legate de întâmplările din decembrie 89 și ianuarie 90, de acel înspăimântător martie de la Târgu Mureș, de Piața Universității, de valul de mineriade abătute asupra Capitalei vreme de un deceniu, de răpirea jurnaliștilor și răscumpărarea lor, de referendumul din 2012 privind demiterea lui Băsescu sau, teribil de recent, masacrul din Clubul Colectiv. Nu vom ști niciodată adevărul despre ce s-a întâmplat, pentru că există interese și structuri speciale care fac ca orice demers să nu se poată finaliza. Se vor închide rând pe rând dosarele evenimentelor străni, așa cum s-a întâmplat cu cel mai celebru, al evenimentelor din decembrie. Când arhivele secrete vor deveni accesibile, întâmplările vor trece direct în istorie, actorii vor fi dat demult colțul, iar interesul va fi drastic diminuat. Tergiversarea aflării adevărului s-a făcut în clasicul stil românesc, acela de a înființa comisii peste comisii care să se ocupe cu analiza problemelor, pentru că atunci când vrei să îngropi ceva nimic nu e mai eficient decât să-l încredințezi unui grup de specialiști. Că Ion Iliescu s-a opus cu toată ființa aflării adevărului despre așa zisa revoluție, putem înțelege, omul este implicat până peste cap. Dar de ce au procedat ca și patriarhul roșu cei care au venit după el la Cotroceni? Constantinescu, Băsescu și Johannis au mers pe același drum bătătorit de înaintașul lor, ba cred că au fost mai înverșunați în menținerea întunericului deasupra evenimentelor. Toți președinții au fost apropiați de falșii revoluționari, fiecare aducându-și contribuția la consolidarea și mărirea privilegiilor nesimțite de care beneficiază. Istoria acestor ani tulburi e plină de acțiunile revendicative ale găștilor care au privit evenimentele la televizor, toate încheindu-se cu victoria lor.

În loc să scadă, cum ar fi firesc după atâția ani, numărul profitorilor crește de la an la an, fabrica de certificate de revoluționar funcționează la parametrii normali. Și cum să nu prospere afacerea, din moment ce ea este sprijinită și încurajată de la cel mai înalt nivel. Zilele trecute am luat cunoștință de decretul prin care președintele tăcut al țării a acordat titlul de luptător cu rol determinant în Revoluție, unor politicieni despre care nici nu puteam visa că au avut vreun amestec în disputele din însângeraatul decembrie. Eugen Nicolicea, Bogdan Niculescu Duvăz, Radu Berceanu și Valentin Hossu Longin sunt cei care au primit acest înalt rang.

Pe primii trei luptători, prezenți mereu în prima linie a frontului politic dâmbovițean, îi cunoașteți foarte bine. Al treilea este un fost turnător al securității, dovedit cu acte în regulă, inclusiv în instanță. Cum putea acest individ ce a trecut de la servirea patriei prin turnătorii odioase, direct în slujba monarhiei, să lupte în decembrie 89 împotriva regimului comunist, care l-a plătit și l-a apărat ca pe un fiu de nădejde? Nu numai că a luptat, dar a avut și un rol determinat, susține nevorbitorul de la Cotroceni.

Sigur că revoluția a avut eroi meritați, altfel nu ar fi ajuns prin cimitirele de pe cuprinsul patriei sau nu și-ar duce traiul în cărucioare ori sprijiniți în cârje și bastoane. E vorba de cei care au avut curajul să iasă în stradă înainte și în ziua de 22 decembrie, până la fuga cuplului Ceaușescu. Dar după aceia au apărut pe scenă revoluționarii cu merite deosebite sau rol determinat. Au fost mulți la început, dar pe măsură ce au trecut anii, s-au înmulțit fără număr, astfel că după 26 de ani Johannis a reușit să identifice 1.667 de persoane care să beneficieze de recentul său decret.

Nu cred că i-a fost ușor, a trebuit să meargă pas cu pas, din dosar în dosar, până ce i-a găsit pe colegii turnătorului Longin. Pentru că listele de atunci, cele de acum și, cu siguranță, cele următoare, sunt pline de foști securiști sau turnători ai sistemului, care beneficiază de indemnizații și privilegii de revoluționar. Păi nu era mai bine ca în loc să scoată pe piață o nouă recoltă de revoluționari acoperiți, să vină domnul președinte cu un prim lot de ucigași ai tinerilor care au ieșit în stradă în decembrie 89? Sau măcar cu câteva exemplare dintre cei care au bătut și schilodit cetățenii Capitalei în timpul mineriadelor.

Nu, domnul Johannis a ținut să confirme că rămâne o dezamăgire profundă pentru toți cei care l-au votat, având încredere că va fi în stare să facă mai mult decât predecesorii săi, inclusiv să grăbească aflarea adevărului despre istoria noastră recentă.

Din păcate pentru țară, țănoșul mut nu-i decât o marionetă plecticoasă și obositoare în mâinile celor care au condus și conduc de fapt România. Un personaj fudul, care joacă într-o piesă pe care n-are puterea și capacitatea să o înțeleagă, chiar dacă spectatorii au început să fluiera și să huiduiască lamentabila sa prestație.

Grigore Ciascai
actualmm.ro